

علی ثقفی در سوژه مستندی که برای جشنواره حقیقت داشته، به سراغ موضوعی خاص رفته است

حل آسیب اجتماعی با مدارا

ایمان عظیمی
خبرنگار گروه فرهنگ

ما چقدر به مسئله «آموزش» در مدارس بها می‌دهیم؟ وظیفه سینما و به‌طورکلی بقیه مدیوم‌های هنری در اشاره به این مفهوم تا چه حد است؟ اگر در همین ابتدا بخواهیم به این دو سؤال پاسخ دهیم، به احتمال زیاد با ناامیدی مواجه خواهیم شد، ولی اجازه دهید تا شما را با بخش مثبت ماجرا روبه‌رو کنیم. در هجدهمین دوره جشنواره سینماحقیقت، اهمیت آموزش به‌عنوان یکی از سوژه‌های اصلی و محوری در تعداد قابل توجهی از آثاربروزیافت و مخاطب‌توانست با سوره‌های مختلف این مفهوم ارتباط برقرار کند. «هنرستان» ساخته علی ثقفی، کارگردان جوان سینمای ایران، یکی از همین قسم فیلم‌هاست که به‌خوبی موفق می‌شود در پس لایه‌های بیرونی مستند به اهمیت مسئله آموزش بپردازد و بیننده‌اش را به فکر در مورد بسیاری از فضائل اخلاقی که نیاز اساسی جامعه جوان و نوجوان ما در این واقف‌ساخت و آوار کند.

«هنرستان» داستان‌ساختن و اوج گرفتن دوباره است که با اشاره به ماجرای سربرآوردن مدرسه‌ای فراموش شده در قلب منطقه اصلی نشین «سیروس» روایتش را بنا می‌سازد و پیش می‌برد. در واقع هنرستان «راهیان قدس» در دوران نه‌چندان دور محل مناسبی برای آموزش نوجوانان در ایام دفاع مقدس بود و آن‌ها را به این طریق برای حضور

آقای ثقفی، چه شد که از فیلم سینمایی «پرویزخان» به فیلم مستند «هنرستان» رسیدید؟

راشش، علاقه من همیشه به سینمای اجتماعی بوده است؛ چه در فیلم‌های داستانی و چه در مستندهایی که ساخته‌ام. به‌عنوان فیلم‌ساز، اولویت اصلی‌ام ساخت فیلم‌های اجتماعی است. چند فیلم‌نامه سینمایی اجتماعی آماده هم دارم که هنوز امکان ساختشان فراهم نشده، ولی از هر فرصتی که پیدا کنم استفاده می‌کنم. این‌بار هم امکان ساخت مستند اجتماعی را داشتم که سعی کردم از آن بهره ببرم.

هنرستان هم مانند پرویزخان دغدغه شما بود؟

بله، قطعاً مسائل اجتماعی همیشه دغدغه من بوده‌اند. موضوع «هنرستان» به‌طور کلی بحث آموزش برابرم مهم است. به دنبال جایی بودم که بتوانم به‌شکلی دراماتیک‌تر به مسئله طبقه پایین و وضعیت نوجوانان در اجتماع بپردازم. این هنرستان را پیدا کردم و دیدم هم امکان دراماتیک دارد و هم می‌تواند این امکان را به‌وجود بیاورد که من بتوانم به مسائل موردنظرم بپردازم.

اسم هنرستان «راهیان قدس» بود؟

بله؛ هنرستانی قدیمی در منطقه پایین شهر تهران، واقع در چهارراه سیروس. دلیل انتخابش، شرایط خاص و موقعیت مدرسه در منطقه‌ای گرم خیز بود. طبیعتاً یک هنرستان‌فنی و حرفه‌ای که آموزش‌های فنی در آن جریان دارد، برای این نوع دانش‌آموزان بسیار مفید است. موقعیت خاص هنرستان و فضای دراماتیک آن برابرم جذاب بود. علاوه بر این، مدیری را می‌دیدم که برای تغییر فضای آنجا تلاش زیادی می‌کرد. شاید وجه مشترک این فیلم با «پرویزخان» همین باشد که در آنجا هم فرد کاردانی را می‌بینیم که به‌عنوان مدیر تیم ملی برای موفقیت نوجوانان و نسل جوان کشور تلاش می‌کند. اینجا هم دوباره با مدیری مواجهیم که برای این نوجوانان و جوانان تلاش می‌کند.

این مدیر دبیرستان، بسیار کاربزمیاتیک بود و به دل می‌نشت.

انسان بسیار دوست‌داشتنی و همراهی است. واقعیت این است که من هیچ‌جا درباره این مدیر اغراق نکردم یا چیزی را تغییر ندم. هر آنچه در مستند می‌بینید، عین واقعیت است. هیچ صحنه‌ای بازسازی نشده و هیچ چیز از طرف فیلم‌ساز به فیلم وارد نشده است. همه موقعیت‌ها واقعی هستند. تلاطم این بود که تا حد ممکن در واقعیت تصرفی نشود؛ حتی به نفع درام. منظورم از تصرف در واقعیت صرفاً محتوایی نیست، بلکه حتی از لحاظ درام و قصه‌پردازی هم برای افزایش جذابیت‌های مستند، این کار را نکردم. سعی کردم تا جایی که ممکن است صبر کنم تا عناصر دراماتیک در خود فضا پیدا بشوند، بدون آنکه در چیزی تصرف کنم. اتفاقاً همین موضوع کار را سخت می‌کرد.

می‌خواستیم همین را ببریم که آیا نگران نشدید رفتار آن‌ها جلوی

چارسو

جایزه یک عمر دستاورد به کارگردان چینی رسید

آنگ لی، کارگردان باسابقه چینی که خالق آثار ماندگاری همچون «ببر خیزان، اژدهای پنهان» و «کوهستان بروکینگ» است، به پاس یک عمر تلاش خستگی‌ناپذیر در عرصه سینما، منتخبر به دریافت جایزه معتبر انجمن کارگردانان آمریکا (DGA) شد. این انجمن که از پیشگامان تجلیل از هنرمندان سینماست، در هفتادوهمین دوره جوایز خود، در روز ۲۰ بهمن، این جایزه ارزشمند را به لی ۷۰ ساله اهدا خواهد کرد. در طول ۸۸ سال فعالیت این انجمن، تنها ۳۶ کارگردان صاحب‌نام این افتخار را از آن خود کرده‌اند که آخرین آنها اسپایک لی در سال ۲۰۲۲ بود. لری لینکا گلانو، رئیس انجمن کارگردانان آمریکا با ستایش از آنگ لی به‌عنوان یک استاد تمام‌عیار سینما بر تنوع ژانری و جسارت او در خلق آثاری متفاوت تأکید کرد. لی در طول بیش از سده فعالیت هنری خود، مرزهای سینما را درنوردیده و با آثاری ماندگار در ژانرهای مختلف، از درام‌های تاریخی تا ماجراجویی‌های حماسی، جایگاه ویژه‌ای در دل مخاطبان و اهالی سینما پیدا کرده است. آنگ لی در واکنش به دریافت این جایزه، از افتخار خود برای شناخته شدن توسط جامعه‌ای که به آن تعلق دارد، سخن گفت و این جایزه را فرصتی برای تأمل در تأثیر آثارش بر نسل‌های آینده فیلمسازان دانست. آنگ لی که اخیراً جایزه پریمیوم امیرال‌زین را نیز دریافت کرده، در سخنانی از دوری چندین ساله خود از سینما ابراز تأسف کرد و بر ضرورت تغییر و تحول در این صنعت تأکید کرد. او معتقد است سینما برای بقا و شکوفایی، نیازمند ایده‌های نو و روایت‌های تازه است که بتوانند مخاطبان را شگفت‌زده کنند. دریافت جایزه یک عمر دستاورد انجمن کارگردانان آمریکا توسط آنگ لی، نشان از جایگاه والای او در تاریخ سینما دارد و این رویداد، فرصتی برای تجلیل از یک هنرمند تمام‌عیار است که با آثار ماندگار خود، به غنای سینمای جهان افزوده است.

در میدان جنگ آماده و مهیا می‌کرد. حتی «شهید چمران» هم بخشی از آموزش خود در مقطع متوسطه را در این هنرستان گذرانده بود، ولسی اوضاع به همان منوال پیش نرفت و روز به روز از ارزش و اعتبار «راهیان قدس» به‌عنوان یک مدرسه خوشنام کاسته شد. این روند تا دوران روی کار آمدن آقای «ریاحی» در قامت مدیر ادامه داشت، ولی دیرری نیاید که روحیه کارآمد و اهل مدارای این مدیر بر جو نه‌چندان مطلوب مدرسه غلبه کرد. بدین شکل که او با خوش‌رویی و دعوت دانش‌آموزان به مشارکت در فعالیت‌های کلاسی، نرخ بزه در منطقه را پایین آورد و اسسم «راهیان قدس» را دوباره بر سرزبان‌ها انداخت. از این منظر، هنرستان شباهت زیادی به «پرویزخان» دارد و خاطرات آن فیلم را در ذهن مخاطب مستثاق زنده می‌کند. حتی می‌توان اینطور بیان کرد که هنرستان ورژن مستند پرویزخان است. ثقفی در اولین فیلم سینمایی‌اش هم به آموزش، تعاون و همکاری توجه ویژه‌ای نشان داد و این مفاهیم را در کنار هم به قصد ساخت یک بنای سینمایی دراماتیزه کرد. هرچند در مستندهایی همچون هنرستان خبری از دراماتیزه کردن ماجرا نیست و فیلمساز هم سعی کرده هیچ دستکاری‌ای در روند پیشبرد اتفاقات نداشته باشد، ولی فهم پیوند و تلاقی‌نگاهی که در هنرستان و پرویزخان وجود دارد جز با فهم ناخودآگاه هنرمند و زیست‌هنری او ممکن نیست. آنچه در ادامه می‌خوانید گفت‌وگوی مفصل نگارنده با علی ثقفی، کارگردان هنرستان است.

دوربین نمایشی شود؟

اتفاقاً به نکته خوبی اشاره کردید. سختی کار ما در چنین مستندی همین است. درست مثل این می‌ماند که بخواهید در طبیعت عکاسی کنید. سوژه‌ها تا دوربین را می‌بینند، واقعیت خودشان را پنهان می‌کنند. چالش اصلی این است که فیلم‌ساز بتواند تصویر واقعی آن فضا را منتقل کند. به‌نظر من در مستندسازی، سخت‌ترین کار یک فیلم‌ساز این است که بتواند آن نقاب را از فضا بردارد. البته این کار الزاماتی هم دارد؛ مثلاً من پیش از آغاز فیلم‌برداری، مدتی را صرف حضور در آن فضا کردم تا با بچه‌ها ارتباط بگیرم و به آن‌ها نزدیک‌تر شوم. یا آن‌ها رفاقت کردم و تلاش کردم حضور دوربین را برایشان کم‌رنگ کنم تا بی‌واسطه جلوی دوربین قرار بگیرند. اینکه می‌بینید خیلی راحت حرف می‌زنند و هر چیزی را بی‌ساز می‌کنند، دوربین را نمی‌بینند و زندگی‌شان را می‌کنند و دوربین صرفاً مشاهده‌گر عمل می‌کند، همه به این دلیل است که من برای این مسئله وقت و زمان گذاشتم تا جایی که ممکن است نقاب‌ها کنار بروند. به‌قول معروف، جلوی دوربین «ژست» نگیرند. حال اینکه چقدر در این کار موفق بوده‌ام را باید مخاطب قضاوت کند، اما تلاشم در این راستا بوده است.

مسئله دیگری که می‌خواهم به آن اشاره کنم این است که این مستند قابلیت اگزوتیک شدن را داشت؛ یعنی می‌توانست در جاهای دیگر هم نمایش داده شود. اما به نظر من، ارزش آن دقیقاً در همین جاست که فیلم‌ساز سعی کرد این کار را نکند و چیزی بسازد که به درد مخاطب بخورد؛ یعنی از دل ناامیدی، امید بسازد. این چیزی است که حتی در فیلم «پرویزخان» هم می‌دیدم.

دقیقاً. این نکته درستی است. البته عبارت «سیاه‌نمایی» عبارتی است که بسیار از آن سوءاستفاده شده و در بسیاری موارد، جسارت فیلم‌ساز متهم به سیاه‌نمایی می‌شود. اما نمی‌توانیم منکر شویم که گاهی این مسئله وجود دارد. به‌نظر من نیت فیلم‌ساز هیچ‌وقت پنهان نمی‌ماند. فیلم‌سازی که برای یک نگاه خاص فیلم می‌سازد و هدفش دلسوزی نباشد، این موضوع برای مخاطب آشکار می‌شود. اگر فیلم‌سازی هدفش این باشد که با ساخت فیلمش چه کمکی به جامعه، سیستم آموزشی و کشورش می‌تواند بکند – حتی در حد طرح مسائلی برای چاره‌اندیشی – متفاوت است. این مدیر واقعاً دغدغه بسیاری زیادی برای تغییر مدرسه داشت و من این را به چشم می‌دیدم. شبانه‌روزی تمام زندگی و کارش را صرف این موضوع می‌کرد. به حقوق و مزایایش کاری نداشت و تنها دغدغه‌اش این بود. چند ماه پیش برابرم تعریف می‌کرد که لذت‌بخش‌ترین لحظه زندگی‌اش زمانی بود که کالنتری محل از او تشکر کرد، چون میزان بزه در آن منطقه کاهش یافته بود. آنچه در این فیلم و «پرویزخان» می‌بینیم این است که اگر افراد دلسوز وجود داشته باشند، خیلی چیزها می‌توانند تغییر کنند. مثلاً پرویز دهداری می‌توانست فقط شکایت کند، اما او تلاش کرد شرایط را بهتر کند و تیمش را به قدرت اول آسیا تبدیل کند. این مدیر هنرستان هم در مقیاس کوچک‌تری – هرچند از نظر من

کتابی که ظرفیت سریال شدن دارد

تصویربرداری سریال «روای نیمه‌شب» به کارگردانی حسن آخوندپور و تهیه‌کنندگی سعید سعدی به پایان رسید. هم‌زمان با پایان تصویربرداری روای نیمه‌شب در آبادان و شهرک دفاع مقدس، مراحل فنی این سریال آغاز شد. این سریال تاریخی به نویسندگی سیدحسین امیرجانی محصول سازمان هنری رسانه‌ای اوج است که اقتباسی آزاد از رمان روای نیمه‌شب نوشته مظفر سالاری است. رمان روای نیمه‌شب اثری با پس‌زمینه عشق پسری سنی به دختری شیعه است که در لفافه حیا و حجاب، معذور از بیان دلدادگی‌اش است و در مسیر رسیدن به هدف خود با اتفاقاتی روبه‌رو می‌شود. قصه اصلی رمان واقعی بوده و بستر آن در فضای چند قرن قبل در حله عراق می‌گذرد؛ با این حال رمان از کتشی و تازگی برخوردار است و مخاطب از ابتدا تا انتها با اثر همراه می‌شود. داستان تشریف‌ابراجح به محضر امام زمان (عج) نیز همان‌گونه که در کتاب ذکر شده، واقعی و مستند است. این رمان را می‌توان نوعی ترسیم شیوه معاشرت و هم‌زیستی مسالمت‌آمیز میان مردمی توصیف کرد که هر چند مکتب و مذهبی متفاوت دارند اما تحت‌الوای انبوه مشترکات اعتقادی‌شان به مراد به یکدیگر می‌پردازند و با یکدیگر هم‌زیستی مسالمت‌آمیز دارند. محمد حقی، رئیس هیئت‌مدیره کتابستان معرفت در مصاحبه‌ای علت پرفروش بودن کتاب را این‌گونه بیان کرد: «این مسائل نشان‌دهنده ظرفیت خود کتاب است، چون هم داستان، داستان خوبی است و هم بعد عاشقانه کتاب، خودبه‌خود مخاطب را جذب می‌کند. برای من جالب بود که خیلی‌ها به یکدیگر کتاب را معرفی می‌کردند. کتاب بسیار ساده و روان است و از عموم مردم تا نخبگان با کتاب ارتباط می‌گیرند.»

این هم همان ارزش را دارد – همین کار را می‌کند. در فضایی که شاید کسی فکر کند هیچ کاری نمی‌شود کرد، او تلاش می‌کند و موفق هم می‌شود.

گویا «راهیان قدس» صاحب تاریخچه هم بوده است؟

بله! گذشته درخشانی داشته است. این منطقه به مرور زمان تغییر کرده است. همه آن منطقه تهران را می‌شناسند. به مرور زمان آن فضا تبدیل شده به «هتل معتادها» دروازه‌غار و شوش و لب‌خ. متأسفانه بسیاری از دانش‌آموزان مدرسه در آن محیط زندگی می‌کنند. دلیل نام‌گذاری این مدرسه به «راهیان قدس» این است که متعلق به ایثارگران بوده؛ کسانی که به جبهه می‌رفتند و در درشتان عقب می‌افتادند، در این مدرسه درس می‌خواندند و دوباره به جبهه برمی‌گشتند. یکی از افرادی که در فیلم حضور دارد می‌گوید گاهی سر کلاس می‌آمدیم و می‌دیدیم نصف دانش‌آموزان کلاس شهید شده‌اند. آن زمان این منطقه جزو محله‌های قدیمی و اصلی تهران بود. شهید چمران در همین مدرسه درس خوانده است. بعدها به دلیل نزدیکی به بازار و کاهش قیمت‌ها، به تدریج به فضای بزهکاری تبدیل شد. این تغییرات بیشتر به موقعیت جغرافیایی مربوط است تا خود هنرستان. باید در نظر داشت که تمام شهرهای بزرگ دنیا چنین محیط‌هایی دارند و اینکه شرایط شهر چگونه موجب انتقال بزهکاری به کدام منطقه می‌شود، مسئله مهمی است.

حالا اینکه چگونه مدیریت می‌شود هم خیلی مهم است. به‌نظر من شما در قالب این مدرسه، فردی را پیدا کرده‌اید که وجودش کیمیاست.

این موقعیتی است که ما در همه‌جا با بحران‌ها، حتی بحران‌های خیلی بزرگ روبه‌رو می‌شویم. آنچه در فیلم به آن پرداخته‌ام و در این مصاحبه هم عنوان می‌کنم این است که مهم است چه افراد دلسوزی وجود داشته باشند که ناامید نشوند و البته خستگی‌ناپذیر و واقعاً دلسوز باشند. اگر این روحیه در افراد وجود داشته باشد، ما خیلی تغییر می‌کنیم. این شاید ایده ناخودآگاه من بوده است. به‌طور خودآگاه وقتی برای ساخت فیلم می‌روم، به این موضوع نمی‌پردازم، اما از ناخودآگاهم بیرون می‌آید. واقعاً حس می‌کنم اگر آدم‌های دلسوز باشند، خیلی چیزها عوض می‌شود. چون به چشمم می‌بینیم که شاید وجود افرادی مثل آقای ریاحی یا آقای پرویز دهداری که دلسوزانه می‌جنگند، می‌توانند خیلی چیزها را تغییر دهند. ما در این فیلم ضعف‌های آموزشی را دیدیم. درست است که مشکلات آموزشی و اقتصادی وجود دارد و حقوق معلمان پایین است، اما باز هم معلمانی هستند که بچه‌ها خیلی دوستشان دارند و می‌جنگند. اگر این روحیه که در کنار معضلات و بحران‌ها، افراد دلسوز وجود داشته باشند، تکثیر شود، خیلی چیزها در کشور ما عوض می‌شود و به سمت بهبود پیش می‌رود. همه این‌ها نشان می‌دهد که مسئولیت‌پذیری افراد در هر جایگاهی، از کوچک تا بزرگ، چقدر مهم است. وقتی کارشان را با صداقت و جدیت انجام می‌دهند و برای مسئولیتشان می‌جنگند، چه تغییرات بزرگی می‌تواند رخ دهد. گاهی یک مدرسه می‌تواند این‌قدر تغییر کند. مثلاً

۵ هزار تماشاگر سینما حقیقت

طبق گفته حامد شکیبانی، رئیس هیئت‌مدیره انجمن تهیه‌کنندگان سینمای مستند تا پایان روز سوم جشنواره حدود پنج‌هزار نفر به تماشای فیلم‌های جشنواره نشستند. وی همچنین درباره روند رأی‌گیری در جشنواره سینماحقیقت توضیح داد: «هر تماشاگری که وارد سالن نمایش فیلم می‌شود یک برگه رأی دریافت می‌کند و با اسکن QR کند توسط تلفن همراه یا دستگاه‌های جاگذاری شده در پردیس چارسو می‌تواند نظر خود را از بین گزینه‌های «خوب»، «متوسط» و «ضعیف» به فیلم‌ها انتخاب کند. تقریباً بیش از نیمی از این‌س تعداد حدود دوهزار و ۲۶۰ نفر در رأی‌گیری شرکت کرده‌اند.»

مجید زین‌العابدین، مشاور رئیس سازمان صداوسیما و مدیرعامل سابق بنیاد سینمایی فارابی ضمن حضور در هجدهمین جشنواره بین‌المللی سینماحقیقت درباره اهمیت و لزوم برگزاری این جشنواره توضیح داد: «جشنواره «سینماحقیقت» جشنواره بازتابی صداقت و صراحت است و فیلمسازان از جهان مستند چیزی که به‌عنوان کلان‌روایت و خرده‌روایت است را صادقانه منعکس می‌کنند و سینمای شفافیت، صداقت و صراحت است. جشنواره «سینماحقیقت» تجلی تمام‌دیدگاه‌هایی است که با شفافیت و صداقت موضوعات مختلفی را روایت می‌کنند.»

زین‌العابدین در پایان درباره تعامل جشنواره «سینماحقیقت» با سازمان صداوسیما برای نمایش فیلم‌های این رویداد بیان کرد: «جهان مستند معبر بسیار وسیعی در رسانه ملی دارد و ارتباط دوسویه بین مستندسازان، سینمای مستند و رسانه ملی وجود دارد، بنابراین شاید نسبت به خیلی‌ها از گونه‌های دیگر سینمایی مستند امکان تجلی ظهور و بروز بیشتری در قالب صداوسیما داشته باشد.»

اگر حمایت مالی کافی نیست، دنبال خیرین مدرسه‌ساز می‌روند. خطر اصلی این است که اگر این بچه‌ها و آموزش نادیده گرفته شوند، اگر اهمیت دبستان و دبیرستان درک نشود، در معرض چه آسیب‌هایی قرار می‌گیرند. اگر سیستم آموزشی اهمیت این موضوع را درک کند، ما آقای ریاحی‌های بیشتری خواهیم داشت. ما سعی کردیم در این فیلم نشان دهیم که موضوع آینده‌سازان کشور چقدر حساس است. ببینید با کار درست مدیر یک هنرستان، بزهکاری یک منطقه چقدر کاهش می‌یابد.

بازخوردها نسبت به مستند «هنرستان» چطور بود؟

خوب بود. خوشبختانه اکران خوبی داشتیم و بازخوردهای خوبی هم دریافت کردیم.

پیشنهاد دوسوسه برانگیز برای زوج طلاق گرفته

در حالی که اختلافات بین برد پیت و آنجلینا جولی، زوج سابق هالیوود همچنان ادامه دارد، یک پیشنهاد دوسوسه‌انگیز برای آشتی این دو ستاره مطرح شده است. دنی روستر، تهیه‌کننده‌ای که سابقه ساخت فیلم‌های اکشن را دارد با یک پیشنهاد نجومی سراغ این زوج رفته و حاضر است برای همکاری دوباره آن‌ها دست به جیب شود. روستر با وعده افزایش ۵۰ درصدی دستمزد، به پیت و جولی یک چک سفید امضا شده ارائه کرده است. او که بودجه‌ای حدود ۶۰ میلیون دلاری برای این پروژه در نظر گرفته، امیدوار است با این پیشنهاد دوسوسه‌انگیز، این زوج را به همکاری در فیلم جدیدش ترغیب کند. داستان این فیلم عاشقانه در دوران جنگ جهانی دوم و در شهر کن فرانسه روایت می‌شود. پیت در این فیلم نقش یک هتل‌دار ثروتمند و جولی نقش معشوقه او را ایفا خواهد کرد. روستر برای این زوج صحنه‌های عاشقانه‌ای را در نظر گرفته که به گفته او بسیار احساسی و تأثیرگذار خواهد بود. با این حال، به‌نظر می‌رسد این پیشنهاد خوش‌بینانه، با توجه به تنش‌های موجود بین دو بازیگر و نمایندگان آن‌ها، چندان عملی به نظر نرسد. در ماه‌های اخیر، اختلافات لفظی بین طرفین شدت گرفته و مسائل حقوقی مربوط به املاک آن‌ها نیز همچنان حل نشده باقی مانده است. روستر که در گذشته بیشتر به ساخت فیلم‌های درجه B مشهور بوده، اعتقاد دارد که با توجه به سابقه همکاری پیت و جولی در فیلم‌هایی مانند «آقا و خانم اسمیت» و «کنار دریا»، امکان آشتی و همکاری دوباره آن‌ها وجود دارد. او امیدوار است با این پروژه، بتواند پلی بین این دو ستاره بسازد و آن‌ها را دوباره به هم نزدیک کند.